

[Harald Jensen.]

Parter. Derfor har man Lov til at paastaa, at det er Klassehensyn, som ligger bag de Synspunkter, som den højtærede Minister har fulgt i Lovforslaget, og dette er ikke egnet til at skabe Tillid i dette Forhold.

• Den ærede Ordfører for Venstre talte om, at der var Uro om dette Spørgsmaal. Det har tidligere været nævnt i denne Sal, at det, det gjaldt om, var at skabe Tillid i Lærlingeforholdet, det gjaldt om, at Forældre og Mestre kom hinanden i Møde og i Fællesskab ordnede de Vanskeligheder, der altid vil findes. Men for at skabe Tillid til en Lov eller til en Sag er det nødvendigt, at man tager Hensyn til begge Parter, og det er ikke sket i det foreliggende Tilfælde.

Det Forslag, der nu foreligger, er delvis en Afskrift af den gældende Lov, suppleret med de Ønsker, der er fremsat fra Arbejdsgiverforeningen, fra Industriraadet og fra Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri. Fra disse 3 Organisationers Side udarbejdede man i 1923, tror jeg det var, et Forslag til en Lærlingelov, og det er dette Forslag, hvorfra den højtærede Minister har taget de Ændringer, han har overført i Loven. Dette støtter ogsaa de Synspunkter, jeg før fremsatte.

Der er sket en enkelt Ændring i det Forslag, den højtærede Minister fremsatte i Landstinget forrige Aar. I dette var der indført en Bestemmelse om, at der i Kontrakten ogsaa kunde indføres Ordensbøder, saaledes at Mestrene havde i deres Haand at paalægge de enkelte Lærlinge Ordensbøder, naar de kom for sent eller paa anden Maade havde forset sig. Det var et af de Krav, man stillede fra Mestrenes Side, og som den højtærede Minister saa redbon imødekom; men dette blev dog selv Landstinget for ubehageligt, saaledes at man i det høje Landsting lod Bestemmelsen om Ordensbøder gaa ud. Det vil sikkert bedrøve det ærede Medlem Hr. Pitzner, som jeg antager skal være Ordfører for det konservative Folkeparti, at Forslaget om Ordensbøder ikke findes i det Forslag, vi nu beskæftiger os med.

Der er i dette Forslag ikke taget Hensyn til de Synspunkter, som et Flertal anlagde i Samlingen 1925—26. Nu ved jeg vel, at den højtærede Indenrigsminister om et Øjeblik vil svare, at det Flertal eksisterer ikke mere, og derfor er der heller ingen Grund til at tage Hensyn til det. Men jeg tror dog, at de Synspunkter, som dette Flertal byggede sin Opfattelse af Lærlingeforholdet paa, stadig bestaar, selv om Flertallet er forsvundet. De saglige Synspunkter,

der var udtrykt i vort Forslag af 1925—26, vil stadig have Livskraft uden Hensyn til, om den højtærede Indenrigsminister, som det blev gjort gældende i Landstinget, ikke regner med dette Flertal mere. Og jeg tror at kunne sige, at saafremt der i det Udvalg, der antagelig vil blive nedsat om Sagen, skal opnaas Enighed, bliver man nødt til at tage Hensyn til Synspunkterne fra 1925—26.

Jeg skal ikke her gaa dybt ind paa de Tanker, som Flertallet den Gang byggede paa, men skal kun ganske kort anføre, at det, som vi fra vor Side maa kræve for at gaa med til en Lærlingelovgivning, som vi kan regne for at være betryggende ud fra Lærlingenes og Forældrenes Synspunkter, er, at der kommer en endelig Løsning paa Spørgsmaalet om Tilsyn. Længe før der sad Socialdemokrater i dette høje Ting, var man, bl. a. i den store Kommission, der i 70erne beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, klar over, at hvis der ingen Tilsynsbestemmelser kom ind i Lærlingeloven, vilde en Række af de Bestemmelser, der tog Sigte paa at beskytte Lærlingene, blive tilsidesat og ikke faa nogen virkelig Betydning. Altsaa, denne gamle Tanke fra 70erne, som oprindeligt slet ikke er fremsat fra socialdemokratisk Side, men som vi naturligvis senere har sluttet os til, er stadig saa stærk og levende, at vi ikke kommer udenom de Tilsynsbestemmelser, som er nødvendige i en Lærlingelov. Vi har Tilsynsbestemmelser i andre sociale Love. Vi har effektivt Tilsyn med Fabriklovgivningen, men Lærlingeforholdet er fuldstændigt holdt udenfor Tilsyn. Hvorledes dette Tilsyn skal være, kan der forhandles om. Det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen har i sin Tid fremsat en Skitse af et saadant Tilsyn, og jeg haaber, at vi faar Lejlighed til at se denne Skitse i det kommende Udvalg, og at vi paa ny kan komme til at drøfte Tilsynsspørgsmaalet dér og faa en Afgørelse af denne Sag. Det samme gælder Spørgsmaalet om Uddannelsen. De Bestemmelser, der skal sikre Lærlingens Uddannelse, er overordentlig svage og udflydende, og uden mere effektive Bestemmelser paa det Omraade vil det ikke være muligt at naa til Enighed om en ny Lærlingelov. Det samme gælder Læretiden, som efter mit Partis Opfattelse afgjort bør nedsættes, fordi Forholdene har forandret sig stærkt, siden den første Lærlingelov kom i 1889, og forandret sig saaledes, at medens Lærlingen i 1889 havde Adgang til at lære Faget som Helhed, har han nu kun Adgang til at lære en ringe Del af det. Det er derfor meningsløst at opretholde den Læretid, som man i 1889 ansaa for nødvendig. Nu er det